

II

*(Meddelelser)*MEDDELELSER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

EUROPA-KOMMISSIONEN

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

om operationelle retningslinjer for gennemførelsen af Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2022/382 om konstatering af massetilstrømning af fordrevne personer fra Ukraine som omhandlet i artikel 5 i direktiv 2001/55/EF og deraf følgende indførelse af midlertidig beskyttelse

(2022/C 126 I/01)

Rådet vedtog den 4. marts 2022 Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2022/382 om konstatering af massetilstrømning af fordrevne personer fra Ukraine som omhandlet i artikel 5 i direktiv 2001/55/EF og deraf følgende indførelse af midlertidig beskyttelse (Rådets afgørelse) ⁽¹⁾. Den trådte i kraft samme dag.

På grundlag af de seneste spørgsmål fra medlemsstaterne om gennemførelsen af Rådets afgørelse og direktiv 2001/55/EF («direktivet om midlertidig beskyttelse») har Kommissionen indkredset en række spørgsmål, som den finder det nyttigt at give medlemsstaterne retningslinjer for. Disse spørgsmål er omfattet af vedlagte retningslinjer, f.eks. anvendelsesområdet (personer, der er omfattet/ikke omfattet af Rådets afgørelse, familiemedlemmer), og hvordan børn, herunder uledsagede mindreårige, skal håndteres. I retningslinjerne behandles også spørgsmålet om retten til at bevæge sig frit mellem medlemsstaterne, registrering og udlevering af oplysninger.

Dette er en situation, der er yderst udfordrende for medlemsstaterne. Udfordringens omfang er meget stor, idet ca. 3 millioner personer allerede er ankommet. Situationen udvikler sig dagligt. Disse retningslinjer skal kunne holde trit med udviklingen og vil derfor kræve ajourføringer i lyset af medlemsstaternes erfaringer, efterhånden som de opstår.

Retningslinjerne er derfor tænkt som et levende dokument og skal ajourføres regelmæssigt på grundlag af nye spørgsmål fra medlemsstaterne for at afspejle den faktiske situation under behørig hensyntagen til medlemsstaternes skiftende behov. Disse retningslinjer kan følges op af mere specifikke anbefalinger om bestemte emner. Kommissionen har også til hensigt regelmæssigt at ajourføre den særlige webside med information til personer, der flygter fra krigen i Ukraine, med eventuelle supplerende retningslinjer, som medlemsstaterne måtte få brug for. Kommissionen har ligeledes til hensigt at mødes med medlemsstaterne hver måned for at drøfte spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets afgørelse og direktiv 2001/55/EF.

Kommissionen har oprettet en »**solidaritetsplatform**« med henblik på at koordinere den operationelle indsats blandt medlemsstaterne, jf. artikel 3, stk. 2, i Rådets afgørelse. Den skal fungere sideløbende med EU-netværket for Beredskab og Krisestyring på Migrationsområdet (planen), jf. artikel 3, stk. 1, i Rådets afgørelse, under hensyntagen til de situationsoplysninger, der modtages i samme netværk. Solidaritetsplatformen vil indsamle oplysninger og undersøge de behov, der er konstateret i medlemsstaterne, og koordinere den operationelle opfølgning som reaktion på disse behov.

⁽¹⁾ EUT L 71 af 4.3.2022, s. 1.

Solidaritetsplatformen vil skulle lette mobiliseringen af relevante EU-instrumenter, koordinere matchningen af tilbud om solidaritet med de konstaterede behov og generelt koordinere overførslen af personer mellem medlemsstaterne og, hvis det er relevant, til tredjelande i samarbejde med EU-agenturer og andre relevante aktører.

Medlemsstaterne har udpeget to personer, én som skal være det nationale kontaktpunkt med beslutningskompetence, og en anden på operationelt niveau. Alle oplysninger vedrørende solidaritetsplatformen samt eventuelle yderligere spørgsmål i forbindelse med gennemførelsen af Rådets afgørelse om disse retningslinjer bør sendes til den særlige funktionelle mailboks, som medlemsstaterne allerede har fået meddelelse om.

Kommissionen vedtog i 2020 som en integreret del af pagtforslagene en henstilling om en **EU-plan for beredskab og krisestyring på migrationsområdet**. Formålet dermed er at skabe en operationel ramme for overvågning og foregribelse af migrationsstrømme og migrationssituationer, opbygning af modstandsdygtighed og tilrettelæggelse af en koordineret situationstilpasset reaktion på en migrationskrise.

Fra begyndelsen af januar 2022 har Kommissionen arbejdet meget tæt sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, relevante EU-agenturer og medlemsstaterne inden for rammerne af netværket for planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet for at skabe et overblik over beredskabsniveauet over for en potentiel krise. Siden krigen brød ud i Ukraine, har netværket holdt møder to gange om ugen og løbende kommunikeret om daglige, fælles situationsrapporter for at sikre en koordineret nødreaktion på de migrationsudfordringer, der udløses af sådanne begivenheder.

Dette arbejde er fuldt koordineret med den integrerede politiske kriserespons (IPCR), og rapporten om planen indgår i den ugentlige ISAA-rapport (integreret situationsbevidsthed og analyse).

Netværket vil fortsat dele situationsoplysninger og konsolidere al relevante information om migrationsstyring i forbindelse med den russiske invasion af Ukraine, herunder om gennemførelsen af direktiv 2001/55/EF.

Disse **retningslinjer** tager sigte på at hjælpe medlemsstaterne med at anvende Rådets afgørelse og direktiv 2001/55/EF ^(?) (»direktivet om midlertidig beskyttelse«) og anden gældende EU-ret. De supplerer Kommissionens meddelelse af 2. marts 2022, der indeholder operationelle retningslinjer for forvaltningen af de ydre grænser for at lette grænsepassagen ved grænserne mellem EU og Ukraine ^(?).

1. PERSONER, SOM ER OMFATTET AF MIDLERTIDIG BESKYTTELSE

Personer, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret i medfør af Rådets gennemførelsesafgørelse 2022/382 (»Rådets afgørelse«)

I Rådets afgørelse fastsættes det i artikel 2, stk. 1 og 2, hvilke specifikke grupper af personer, som den midlertidige beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret finder anvendelse på:

I henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets afgørelse finder midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF anvendelse på:

- 1) **Ukrainske statsborgere** med bopæl i Ukraine, der **den 24. februar 2022 eller senere er blevet fordrevet, og deres familiemedlemmer**
- 2) Statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som inden den 24. februar 2022 **var omfattet af international beskyttelse eller tilsvarende national beskyttelse** i Ukraine og som den 24. februar 2022 eller senere er blevet fordrevet fra Ukraine, **og deres familiemedlemmer**.

I henhold til artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse finder midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning anvendelse på statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som kan bevise, at de havde lovligt ophold i Ukraine inden den 24. februar 2022 på grundlag af en **gyldig permanent opholdstilladelse** udstedt i overensstemmelse med ukrainsk ret, og som **ikke kan vende tilbage til deres [hjem]land** eller hjemregion [i deres land] **under sikre og varige forhold**.

^(?) Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12).

^(?) EUT C 1041 af 4.3.2022, s. 1.

Hvad forstås der ved »tilstrækkelig beskyttelse« i henhold til national ret, jf. artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse?

I artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse henvises der til »tilstrækkelig beskyttelse« i henhold til national ret som et muligt alternativ, som medlemsstaterne kan tilbyde i stedet for midlertidig beskyttelse, hvorfor dette ikke behøver at medføre fordele svarende til dem, der er knyttet til midlertidig beskyttelse, jf. direktiv 2001/55/EF. Medlemsstaterne skal dog ved gennemførelsen af Rådets afgørelse respektere Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og ånden i direktiv 2001/55/EF. Respekt for den menneskelige værdighed og dermed en værdig levestandard (såsom opholdsrettigheder, adgang til midler til at overleve og indkvartering, akut pleje og passende omsorg for mindreårige) skal sikres over for alle.

Hvad forstås der ved »tilsvarende national beskyttelse« i Ukraine i henhold til artikel 2, stk. 1, litra b), i Rådets afgørelse?

Kommissionen mener, at »tilsvarende national beskyttelse« i Ukraine er et alternativ til international beskyttelse og omfatter andre former for beskyttelse, der ydes af ukrainske myndigheder, såsom midlertidig beskyttelse eller humanitær beskyttelse. Kommissionen er i færd med at indsamle oplysninger fra de ukrainske myndigheder om de former for beskyttelse, der ydes i henhold til ukrainsk lovgivning, og om de dokumenter, som de ukrainske myndigheder udsteder til personer, der er omfattet af sådanne former for beskyttelse. Ud fra de foreløbige oplysninger, der er modtaget, er de dokumenter, der udstedes af Ukraine, følgende: et »rejsedokument til personer, der er indrømmet supplerende beskyttelse«, et »rejsedokument for statsløse« og et »certifikat for personer, der er indrømmet supplerende beskyttelse«.

Dokumentation for ret til midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret

Ved Rådets afgørelse er der indført øjeblikkelig midlertidig beskyttelse for de kategorier af personer, der er anført i artikel 2, stk. 1 og 2. Der findes ingen ansøgningsprocedure for midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret. Den pågældende person vil derfor, når vedkommende tager kontakt til myndighederne for at gøre brug af de rettigheder, der er knyttet til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse, kun skulle dokumentere sin nationalitet, sin internationale beskyttelsesstatus eller tilsvarende beskyttelsesstatus, bopæl i Ukraine eller familiemæssig tilknytning, alt efter hvad der er relevant. Retten til midlertidig beskyttelse indtræffer øjeblikkelig. For at sikre korrekt forvaltning og registrering af den pågældende person kan medlemsstaten dog beslutte at kræve, at visse krav skal opfyldes, f.eks. udfyldelse af en registreringsformular og fremlæggelse af dokumentation som fastsat i Rådets afgørelse.

Et af formålene med midlertidig beskyttelse er at sikre en hurtig procedure ved at reducere formaliteterne til et minimum. Som anført i betragtning 12 i Rådets afgørelse bør personer, der ønsker at nyde godt af beskyttelsen, kunne bevise, at de har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, ved at forelægge de relevante dokumenter for de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat.

Dette kan bl.a. være dokumentation, der kan bidrage til:

- at fastslå identitet og bopæl
- at dokumentere familiemæssig tilknytning eller familiens enhed og afhængighed af nære slægtninge.

Hvis de forelagte dokumenter er udløbet, opfordres medlemsstaterne til at betragte dem som bevis for den pågældende persons identitet eller opholdsstatus.

Hvis medlemsstaterne er i tvivl om ægtheden af dokumenter, eller hvis personen ikke er i besiddelse af ovennævnte dokumenter, kan de ukrainske myndigheder i medlemsstaterne kontaktes med henblik på at yde bistand eller, hvis det er muligt, attestere den pågældende persons ukrainske statsborgerskab eller opholdsstatus i Ukraine.

Hvis en person ikke kan fremlægge de relevante dokumenter, og medlemsstaterne ikke er i stand til hurtigt at fastslå, om den pågældende person har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, foreslår Kommissionen, at personen omdirigeres til asylproceduren. På samme måde bør personer, der erklærer, at de ikke kan vende sikkert tilbage til deres hjemland/hjemregion, hvis proceduren for fastlæggelse af retten til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret bliver for kompleks, under alle omstændigheder omdirigeres til asylproceduren.

Vejledende liste over dokumenter, der beviser ukrainsk statsborgerskab, selv om gyldighedsperioden er udløbet:

- pas af enhver art (nationale pas, diplomatpas, tjenestepas, kollektive pas og erstatningspas inkl. børnepas)

- nationale identitetskort (også midlertidige og foreløbige)
- militære tjenestebøger og militære tjenestekort
- søfartsbøger, skibsføreres tjenestekort, sømandspas
- nationalitetsattester og
- andre officielle dokumenter, som omtaler eller angiver statsborgerskab.

Hvad forstås der ved personer »som ikke kan vende tilbage til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold« i artikel 2, stk. 2 og 3, i Rådets afgørelse?

I henhold til artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse skal medlemsstaterne anvende enten afgørelsen eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til deres nationale ret i forhold til statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som kan bevise, at de havde lovligt ophold i Ukraine inden den 24. februar 2022 på grundlag af en gyldig permanent opholdstilladelse udstedt i overensstemmelse med ukrainsk ret, og som ikke kan vende tilbage til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold. I henhold til artikel 2, stk. 3, kan medlemsstaterne også anvende afgørelsen på andre personer, herunder statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, der havde lovligt ophold i Ukraine, og som ikke kan vende tilbage til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold.

Tilbagevenden til hjemlandet eller hjemregionen under sikre og varige forhold er ikke defineret i direktiv 2001/55/EF eller i Rådets afgørelse. Kommissionen mener, at der er tale om et *sui generis*-begreb i direktivet.

Hensyningen til, at en person ikke kan vende tilbage sit hjemland eller sin hjemregion under sikre og varige forhold, bør læses på baggrund af artikel 2, litra c), i direktiv 2001/55/EF, hvor der specifikt henvises til situationer med væbnet konflikt eller vedvarende uroligheder og alvorlig risiko for systematiske eller omfattende overtrædelser af menneskerettighederne i hjemlandet. Desuden fastsættes det i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2011/55/EF, at for at den midlertidige beskyttelse kan ophøre, skal situationen i hjemlandet for de personer, der har fået midlertidig beskyttelse, muliggøre en sikker og varig tilbagevenden for samme personer, der har fået midlertidig beskyttelse, under overholdelse af menneskerettighederne, de grundlæggende frihedsrettigheder og medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til *non-refoulement* ⁽⁴⁾.

I denne forbindelse kan årsagen til, at en person ikke kan »vende tilbage under sikre forhold«, f.eks. være en åbenbar risiko for den pågældende persons sikkerhed, situationer med væbnet konflikt eller vedvarende uroligheder, dokumenterede risici for forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

For at en tilbagevenden skal være »varig«, bør den pågældende person i sit hjemland eller sin hjemregion kunne nyde aktive rettigheder, således at den pågældende kan have udsigter til at få dækket sine basale behov i sit hjemland/sin hjemregion og mulighed for at blive reintegreret i samfundet.

Når medlemsstaterne afgør, om en person kan vende tilbage »under sikre og varige forhold«, bør de tage udgangspunkt i den generelle situation i hjemlandet eller hjemregionen. Den pågældende person bør dog individuelt kunne bevise/fremlægge umiddelbare beviser for, at vedkommende ikke kan vende tilbage til sit hjemland eller sin hjemregion under sikre og varige forhold. I den forbindelse bør medlemsstaterne tage hensyn til, om den pågældende person stadig har en meningsfuld tilknytning til sit hjemland, f.eks. i betragtning af, hvor længe personen har haft ophold i Ukraine, eller om vedkommende har familie i sit hjemland. Der bør også tages behørigt hensyn til sårbare personers og børns særlige behov, navnlig uledsagede mindreårige og forældreløse børn, på grundlag af princippet om barnets tarv.

Familiemedlemmer, der har ret til midlertidig beskyttelse og andre muligheder for familiesammenføring

Familiemedlemmerne til de personer, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), er også omfattet af anvendelsesområdet for Rådets afgørelse, hvis deres familier allerede havde ophold i Ukraine inden den 24. februar 2022, i betragtning af hvor vigtigt det er at bevare familiens enhed og undgå, at medlemmer af samme familie har forskellige statusser.

⁽⁴⁾ I overensstemmelse med Genèvekonventionen er det udelukket at afvise en person ved grænserne til sådanne områder, hvor vedkommendes liv eller frihed ville være truet på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser. Endvidere er det i artikel 19 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fastsat, at ingen i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten må overføres, udsendes eller udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Følgende kategorier af personer betragtes som familiemedlemmer i forbindelse med Rådets afgørelse:

- (a) ægtefællen til den person, der er omfattet af midlertidig beskyttelse, eller den ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens nationale ret vedrørende udlændinge – hvilket f.eks. kan bevises ved relevante registreringsdokumenter og attester eller ved ethvert andet dokument udstedt af de ukrainske myndigheder, selv attester fra landets repræsentation i den pågældende medlemsstat
- (b) mindreårige ugifte børn af ovennævnte person, der er omfattet af midlertidig beskyttelse, eller af dennes ægtefælle, uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller adopteret – hvilket f.eks. kan bevises ved fødselsattester eller lignende dokumenter
- (c) andre nære slægtninge, der på tidspunktet for omstændighederne omkring massetilstrømningen af fordrevne personer boede sammen som en del af familieenheden, og som helt eller hovedsagelig var afhængige af den ovennævnte person, der er omfattet af midlertidig beskyttelse – hvilket f.eks. kan bevises ved hjælp af opholdsdokumenter, famileregistreringsbøger og dokumentation for relevante omsorgsydelser. Medlemsstaterne bør »anvende deres skønsmargin på den mest humanitære måde«⁽ⁱ⁾.

Visse bestemmelser i direktiv 2001/55/EF er særligt relevante for familiemedlemmer: Artikel 15 i direktiv 2001/55/EF om sammenføring af familiemedlemmer, der har midlertidig beskyttelse i forskellige medlemsstater (stk. 2), hensynet til barnets tarv (stk. 4), solidaritet med hensyn til overførsler med henblik på familiesammenføring (stk. 5), udstedelse og inddragelse af dokumenter efter familiesammenføring (stk. 6), samarbejde og udveksling af oplysninger (stk. 6 og 7) finder anvendelse.

Kommissionen understreger, at i forbindelse med statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som kan bevise, at de havde lovligt ophold i Ukraine inden den 24. februar 2022 på grundlag af **en gyldig permanent opholdstilladelse** udstedt i overensstemmelse med ukrainsk ret, og som ikke kan vende tilbage til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold, har deres familiemedlemmer ikke ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig national beskyttelse i henhold til Rådets afgørelse. Selv om det i Rådets afgørelse ikke kræves, at familiemedlemmer til de personer, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, får midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning, opfordrer Kommissionen medlemsstaterne til at udvide anvendelsen af midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret til også at omfatte familiemedlemmer til disse personer.

Desuden kan både personer, der har ret til midlertidig beskyttelse, og personer, der ikke har denne ret, eventuelt også nyde fordel af:

- familiesammenføring i henhold til direktiv 2003/86/EF, hvis de er familiemedlemmer til en tredjelandstatsborger, der har lovligt ophold i en medlemsstat, og som opfylder betingelserne i nævnte direktiv
- de rettigheder, der er fastsat i direktiv 2004/38/EF, hvis de er familiemedlemmer til en unionsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed.

Erhvervelse af rettigheder i henhold til direktiv 2003/86/EF, direktiv 2004/38/EF eller national ret i de berørte medlemsstater kan ikke føre til, at de personer, der har ret til midlertidige beskyttelse, fortaber den. Forudsat at de relevante betingelser fortsat er opfyldt, vil disse opholdsrettigheder ikke desto mindre gøre det muligt for de pågældende personer fortsat at opholde sig lovligt i den pågældende medlemsstat, efter at den midlertidige beskyttelse ophører, jf. artikel 6 i direktiv 2001/55/EF.

Personer, der ikke har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig national beskyttelse i henhold til Rådets afgørelse og mulighed for at udvide den midlertidige beskyttelse til også at omfatte denne kategori af personer (artikel 7, stk. 1, i direktivet om midlertidig beskyttelse)

Følgende kategorier af fordrevne personer har i princippet ikke ret til midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret:

⁽ⁱ⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om retningslinjer for anvendelsen af Rådets direktiv 2003/86/EF om ret til familiesammenføring, 3. april 2014 (COM(2014) 0210 final).

- (1) ukrainske statsborgere med bopæl i Ukraine, som er blevet **fordrevet fra Ukraine inden den 24. februar 2022, eller som befandt sig uden for Ukraine** før denne dato, f.eks. på grund af arbejde, studier, ferie, familie- eller lægebesøg eller af andre årsager
- (2) statsløse personer eller statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som i Ukraine var omfattet af international beskyttelsesstatus eller tilsvarende ukrainsk flygtningebeskyttelse inden den 24. februar 2022, og som er blevet **fordrevet fra Ukraine inden den 24. februar 2022, eller som befandt sig uden for Ukraine** før denne dato, f.eks. på grund af arbejde, studier, ferie, familie- eller lægebesøg eller af andre årsager
- (3) statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som kan bevise, at de havde lovligt ophold i Ukraine inden den 24. februar 2022 på grundlag af en **gyldig permanent opholdstilladelse** udstedt i overensstemmelse med ukrainsk ret, og **som eventuelt kan vende tilbage til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold.**

Desuden har følgende kategorier af fordrevne personer heller ikke ret til midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret:

- (4) statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, der havde lovligt ophold i Ukraine **af kortere varighed inden den 24. februar 2022**, såsom studerende og arbejdstagere, og **som ikke kan vende tilbage** til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold
- (5) statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, der havde lovligt ophold i Ukraine **af kortere varighed inden den 24. februar 2022**, såsom studerende og arbejdstagere, og **som kan vende tilbage** til deres hjemland eller hjemregion under sikre og varige forhold.

Medlemsstaterne kan dog i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2001/55/EF udvide den i direktivet omhandlede midlertidige beskyttelse til at omfatte yderligere kategorier af fordrevne personer ud over dem, som Rådets afgørelse finder anvendelse på, hvis de er fordrevet af samme årsager og fra det samme hjemland eller den samme hjemregion, og straks underrette Rådet og Kommissionen herom. I artikel 2, stk. 3, i Rådets afgørelse henvises der i den forbindelse specifikt til andre personer, herunder statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, der havde ophold i Ukraine, og som ikke kan vende tilbage til deres hjemland under sikre og varige forhold.

I overensstemmelse med betragtning 14 i Rådets afgørelse **opfordrer Kommissionen kraftigt medlemsstaterne til at overveje at udvide den midlertidige beskyttelse til navnlig at omfatte personer, der flygtede fra Ukraine kort tid før den 24. februar 2022 (personer anført i ovenstående punkt 1 og 2)**, efterhånden som spændingerne tog til, eller som befandt sig på Unionens eller et andet tredjelands område (f.eks. på ferie eller af arbejds- eller familiemæssige årsager) lige før nævnte dato, og som på grund af den væbnede konflikt ikke kan vende tilbage til Ukraine.

Dette skyldes, at disse personer under alle omstændigheder ikke vil kunne vende tilbage til Ukraine som deres hjemland eller tilflugtssted i den nuværende kontekst. Alternativet er at give dem umiddelbar adgang til asylprocedurer og få prioriteret deres sager, da disse mennesker har behov for øjeblikkelig beskyttelse på samme måde som de ukrainere, der flygtede den 24. februar.

For medlemsstaten vil det også være en fordel at tildele dem midlertidig beskyttelse, da proceduren er enkel og risikoen for at overbebyrde asylsystemet dermed mindskes yderligere.

For så vidt angår statsløse personer og statsborgere fra andre tredjelande end Ukraine, som kan bevise, at de havde **lovligt ophold i Ukraine inden den 24. februar 2022 på grundlag af en gyldig permanent opholdstilladelse (personer anført i ovenstående punkt 3)** udstedt i overensstemmelse med ukrainsk ret, kan medlemsstaterne desuden som nævnt ovenfor (i afsnittet om »sikre og varige« forhold) anse disse personer for at have en mere meningsfuld tilknytning til Ukraine end til deres hjemland eller hjemregion, og at Ukraine derfor er deres hjem. Dette gælder i endnu højere grad for statsløse, der pr. definition ikke har et hjemland at vende tilbage til.

Under alle omstændigheder, jf. betragtning 13, bør personer, der ikke har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, og som kan vende tilbage til deres hjemland under sikre og varige forhold, have lov til at rejse ind i Unionen, selv om de ikke opfylder alle indrejsebetingelser i Schengengrænsekodexen, så de sikres sikker passage med henblik på at vende tilbage til deres hjemland eller hjemregion. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til proaktivt at samarbejde med de berørte tredjelande med henblik på sikker hjemsendelse af disse tredjelandes borgere. Dette berører ikke retten for personer, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets afgørelse, til at få adgang til asylproceduren.

Medlemsstaterne bør straks underrette Rådet og Kommissionen i overensstemmelse med artikel 7 i direktiv 2001/55/EF, hvis de har udvidet anvendelsen af midlertidig beskyttelse ud over, hvad der kræves i henhold til Rådets afgørelse. Kommissionen er af den opfattelse, at medlemsstaterne bør underrette Kommissionen via THEMIS/direktiver, som er den officielle kanal for meddelelse af gennemførelsesbestemmelser.

Personer, der kan udelukkes fra midlertidig beskyttelse (artikel 28 i direktivet om midlertidig beskyttelse)

Medlemsstaterne kan udelukke en fordreven person fra midlertidig beskyttelse, hvis de har alvorlig grund til at antage, at vedkommende har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse, en forbrydelse mod menneskeheden eller en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse uden for værtsmedlemsstaten, inden vedkommende fik adgang til den pågældende medlemsstat som en person med midlertidig beskyttelse, eller har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's formål og grundsætninger.

Medlemsstaterne kan også udelukke en fordrevet person fra midlertidig beskyttelse, hvis der er rimelig grund til at anse vedkommende for at udgøre en fare for sikkerheden i værtsmedlemsstaten eller en fare for samfundet i værtsmedlemsstaten.

Kommissionen anbefaler kraftigt, at medlemsstaterne, inden de udsteder en opholdstilladelse til personer, der nyder midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, søger i de relevante internationale databaser, EU-databaser og nationale databaser, navnlig indberetninger om personer og dokumenter i Schengeninformationssystemet (SIS), så de kan foretage den nødvendige sikkerhedskontrol (se afsnit 4 nedenfor for yderligere oplysninger).

Børn

Ifølge visse skøn udgør børn (personer under 18 år) mere end halvdelen af de personer, der har forladt Ukraine siden den 24. februar 2022 på grund af krigen ⁽⁶⁾. I overensstemmelse med *meddelelsen om beskyttelse af migrantbørn* ⁽⁷⁾ fra 2017 er beskyttelse af migrantbørn, der ankommer fra Ukraine, en topprioritet for EU. Kommissionens henstillinger i denne forbindelse med henblik på at styrke beskyttelsen af alle migrantbørn, uanset deres status, gælder fortsat i lyset af krisen i Ukraine.

Der skal sikres fuld beskyttelse og hurtig adgang til børns specifikke rettigheder (uddannelse, sundhedspleje, herunder forebyggende pleje og mental sundhedspleje, og psykosocial bistand) samt enhver nødvendig støttetjeneste med henblik på at sikre barnets tarv og trivsel for alle børn, der flygter fra den ukrainske konflikt ⁽⁸⁾. Børnenes mening skal høres og tages i betragtning i overensstemmelse med deres alder og modenhed. Der bør med samarbejde og koordinering mellem de relevante myndigheder sikres en integreret indsats for beskyttelse af børn.

Der bør tages behørigt hensyn til og tages hånd om særlige hindringer, som migrantbørn ofte støder på (f.eks. sprogbarrierer) for så vidt angår anstændig indkvartering, uddannelse af høj kvalitet og andre sociale ydelser.

Medlemsstaterne opfordres til at sikre, at alle børn på en børnevenlig og alders- og konteksttilpasset måde får relevante oplysninger om situationen, deres rettigheder og de procedurer og tjenester, der er til rådighed for deres beskyttelse. Medlemsstaterne opfordres endvidere til at sikre, at personer, der arbejder med børn – fra deres ankomst ved EU's grænser – er tilstrækkeligt uddannede, og at fagfolk inden for børnebeskyttelse inddrages, hvor det er relevant.

Alle afgørelser eller foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med børn, skal baseres på princippet om barnets tarv som det primære hensyn.

Situationen for uledsagede børn, børn, der er adskilt fra deres familie, eller forældreløse børn er nærmere behandlet i afsnit 5.

⁽⁶⁾ <https://www.unicef.org/press-releases/one-week-conflict-ukraine-half-million-children-become-refugees>. (offentliggjort den 3. marts 2022). Opdaterede oplysninger om, hvor mange der er ankommet til EU, kan findes her: <https://data2.unhcr.org/en/situations/ukraine>.

⁽⁷⁾ COM(2017) 211 final af 12. april 2017.

⁽⁸⁾ I overensstemmelse med FN's konvention om barnets rettigheder, EU-strategien for børns rettigheder og relevant gældende EU-ret.

Adgang til uddannelse for mindreårige (artikel 14, stk. 1, i direktivet om midlertidig beskyttelse)

I henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2001/55/EF skal medlemsstaterne give personer under 18 år, der nyder midlertidig beskyttelse, adgang til deres uddannelsessystem på lige fod med egne statsborgere og EU-borgere. Medlemsstaterne kan begrænse denne adgang til kun omfatte det offentlige uddannelsessystem. Kommissionen mener, at dette også gælder for mindreårige, der får tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, jf. artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse. Hvor det er nødvendigt, skal der tages hensyn til dokumenter, der godtgør det uddannelsesniveau, der er opnået i Ukraine (f.eks. studentereksamen, A1-niveau i engelsk osv.).

Kommissionen anbefaler, at der gennemføres støtteforanstaltninger til fordel for børn, f.eks. indslusningskurser, for at lette deres adgang til og deltagelse i uddannelsessystemet. Sådanne støtteforanstaltninger omfatter støtte til at tilegne sig kendskab til værtslandets sprog (inden for det almene uddannelsessystem eller gennem indslusningskurser, der fører til en hurtig overgang til almindelig undervisning), vurdering af elevernes kompetenceniveauer, vejledning til elever og forældre om værtslandet, psykologisk støtte og støtte til lærere og andre fagfolk, der tager imod flygtninge.

Mindreårige skal sikres adgang til uddannelse, så snart det materielt kan lade sig gøre, hvis de tydeligvis opfylder betingelserne for midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, selv om proceduren for udstedelse af opholdstilladelser endnu ikke er afsluttet. Dette kan dokumenteres på basis af de mindreåriges identitetsdokumenter eller enhver anden officiel dokumentation, der kan fremlægges som identitetsbevis.

På samme måde anbefaler Kommissionen, at adgangen til uddannelse for uledsagede mindreårige lettes så hurtigt som muligt, selv når procedurerne for udpegelse af en værge/repræsentant og for fastlæggelse af, hvilken type omsorg barnet har ret til, endnu ikke er afsluttet.

Medlemsstaterne bør også støtte adgangen til førskoleundervisning og børnepasning samt erhvervsuddannelse på samme vilkår som for egne statsborgere og andre EU-borgere. Navnlig i medlemsstater, hvor førskoleundervisning og børnepasning er en juridisk ret, eller hvor deltagelse i førskoleundervisning og børnepasning er obligatorisk, bør der gives adgang til førskoleundervisning og børnepasning for børn, der er omfattet af Rådets afgørelse, på lige fod med værtsmedlemsstatens egne statsborgere.

2. RET TIL AT BEVÆGE SIG FRIT

Ret til at rejse videre inden udstedelsen af opholdstilladelsen

For at sikre beredskabet i de medlemsstater, hvor personer, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, har til hensigt at udøve deres rettigheder, anbefaler Kommissionen, at myndighederne i de første indrejsemedlemsstater anmoder de berørte personer, der ønsker at rejse til en anden medlemsstat, om at oplyse, hvilken medlemsstat de påtænker at rejse videre til. Formålet med disse spørgsmål bør være at få et skøn over antallet af personer, der har til hensigt at rejse til bestemte medlemsstater. De første indrejsemedlemsstater bør videreformidle de anonymt indsamlede oplysninger (antal personer, der forventes at rejse til medlemsstat X, Y, Z) via EU-netværket for Beredskab og Krisestyring på Migrationsområdet (plannetværket).

Ukrainske statsborgere, der er i besiddelse af et biometrisk pas, eller andre tredjelandstatsborgere, som er fritaget for kravet om at være i besiddelse af et visum til kortvarigt ophold ved indrejse i Unionen, har efter indrejse på området ret til at færdes frit inden for Schengenområdet i 90 dage inden for en periode på 180 dage. De kan derfor rejse til den medlemsstat, hvor de ønsker at nyde de rettigheder, der er knyttet til midlertidig beskyttelse, og slutte sig til deres familie og venner fordelt på de betydelige ukrainske diasporanetværk, der i øjeblikket findes i hele Unionen.

For personer, der ikke er visumfritaget (f.eks. fordi de ikke er i besiddelse af et biometrisk pas) og ikke er i besiddelse af et visum til kortvarigt ophold eller et visum eller en opholdstilladelse til længerevarende ophold udstedt af en medlemsstat, og som har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, minder Kommissionen om, at medlemsstaterne i henhold til artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/55/EF skal yde personer, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, enhver lettelse for at opnå de nødvendige visa, herunder transitvisa, med henblik på indrejse på deres område. Formaliteterne skal på grund af nødsituationen reduceres til et minimum. Hvis personen har til hensigt at udøve sine rettigheder i en anden medlemsstat end den første indrejsemedlemsstat, anbefaler Kommissionen, at den første indrejsemedlemsstat udsteder

et visum ved grænseovergangsstedet (eller et kontrolsted inde i landet for at undgå trængsel) i 15 dage (jf. artikel 35, stk. 3, i visumkodeksen ⁽⁹⁾). På den måde vil den pågældende kunne bevæge sig inden for Schengenområdet ⁽¹⁰⁾. Visa, der udstedes ved grænsen eller i nærheden af grænseovergangsstedet på grundlag af visumkodeksens artikel 35, og som er gyldigt i 15 dage, kan om nødvendigt forlænges senere (jf. artikel 33 i visumkodeksen). Oplysninger vedrørende ansøgning om og udstedelse af et sådant visum bør registreres i visuminformationssystemet (VIS) i overensstemmelse med de gældende regler ⁽¹¹⁾. Kommissionen anbefaler, at visa bør være gratis, eller koste mindst muligt.

Hvis den person, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, ankommer til grænsen til en EU-medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud og derfor ikke udsteder Schengenvisa, og ønsker at rejse til en anden medlemsstat for at udøve sine rettigheder, kan der overvejes forskellige muligheder. Medlemsstater, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, kan udstede Schengenvisa på deres konsulater i de medlemsstater, der ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud. De kan også udstede Schengenvisa til personer, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, ved ankomsten til den pågældende medlemsstat.

I overensstemmelse med de operationelle retningslinjer for forvaltningen af de ydre grænser ⁽¹²⁾ anbefaler Kommissionen, at medlemsstaterne ikke pålægger transportvirksomheder, der befordrer personer, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig national beskyttelse, og som ankommer fra en medlemsstat uden at være i besiddelse af den nødvendige dokumentation for indrejse i bestemmelsesmedlemsstaten, bøder. Medlemsstaterne bør sikre, at luftfartsselskaberne underrettes herom.

Mere generelt anbefaler Kommissionen, hvis den pågældende person ikke er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument, at anvendelsen af modellen til passerseddel med henblik på overførsel i bilag I til direktiv 2001/55/EF udvides, hvori den første indrejsemedlemsstat kan angive den medlemsstat, som den pågældende påtænker at rejse til for at udøve de rettigheder, der er knyttet til midlertidig beskyttelse.

Solidaritetsplatformen kan anvendes som grundlag for medlemsstaternes koordinering af bistand i forbindelse med overførsel af personer, der ikke har mulighed for at rejse til den medlemsstat, hvor de ønsker at nyde midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig national beskyttelse. Personoplysninger bør dog kun udveksles via den sikrede Dublinet-kanal.

Ret til at bevæge sig frit efter udstedelsen af opholdstilladelsen

Når en medlemsstat har udstedt en opholdstilladelse i overensstemmelse med artikel 8 i direktiv 2001/55/EF, har den person, der nyder midlertidig beskyttelse, ret til at rejse videre til andre medlemsstater end den, der har udstedt opholdstilladelsen, i 90 dage inden for en periode på 180 dage. Hvis en sådan person efterfølgende rejser videre til en anden medlemsstat, hvor vedkommende får en anden opholdstilladelse på grundlag af midlertidig beskyttelse, skal den første udstedte opholdstilladelse og de deraf følgende rettigheder udløbe og inddrages i overensstemmelse med ånden i artikel 15, stk. 6, og artikel 26, stk. 4, i direktiv 2001/55/EF.

For at støtte de medlemsstater, der er de vigtigste indrejsesteder for fordrevne personer, der er på flugt fra krigen i Ukraine, og som er omfattet af Rådets afgørelse, og for at fremme en ligelig fordeling af indsatsen mellem alle medlemsstater skal det bemærkes, at medlemsstaterne blev enige om ikke at anvende artikel 11 i direktiv 2001/55/EF i forbindelse med personer, der nyder midlertidig beskyttelse i en given medlemsstat i overensstemmelse med Rådets afgørelse, og som er rejst videre til en anden medlemsstat uden tilladelse, medmindre medlemsstaterne på bilateralt grundlag aftaler andet ⁽¹³⁾.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Dette gælder kun for nationaliteter, der ikke er genstand for krav om forudgående høring af andre medlemsstaters centrale myndigheder, inden et visum udstedes (visumkodeksens artikel 22).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).

⁽¹²⁾ Meddelelse fra Kommissionen om fastsættelse af operationelle retningslinjer for forvaltningen af de ydre grænser for at lette grænsepassagen ved grænserne mellem EU og Ukraine (EUT C 104 I af 4.3.2022, s. 1).

⁽¹³⁾ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-6826-2022-ADD-1/da/pdf>.

3. REGISTRERING (ARTIKEL 10 I DIREKTIVET OM MIDLERTIDIG BESKYTTELSE)

I henhold til artikel 10 i direktiv 2001/55/EF er medlemsstaterne forpligtet til at registrere personoplysninger (navn, nationalitet, fødselsdato og -sted, familieretlig stilling, familietilhørsforhold) for personer med midlertidig beskyttelse på deres område. I den forbindelse bør medlemsstaterne, hvis de ikke allerede gør det, søge i de relevante internationale databaser, EU-databaser og nationale databaser som led i deres kontrol og efterforskning, navnlig indberetninger om personer og dokumenter i Schengeninformationssystemet (SIS).

I henhold til det gældende retsgrundlag kan Eurodac eller andre store IT-systemer og databaser i EU ikke anvendes til registrering af personer, der er omfattet af midlertidig beskyttelse. Kommissionen anbefaler derfor medlemsstaterne at registrere disse personer i deres nationale registre over udlændinge eller andre nationale registre under fuld overholdelse af den generelle forordning om databeskyttelse. Medlemsstaterne bør ikke registrere andre personoplysninger end dem, der er omfattet af bilag II til direktiv 2001/55/EF.

Udfordringen ved kun at arbejde via nationale databaser begrænser kapaciteten til at udveksle oplysninger, f.eks. til at spore og opdage, om den samme person nyder godt af de rettigheder, der er knyttet til midlertidig beskyttelse i mere end én medlemsstat. Kommissionen er med støtte fra Den Europæiske Unions Asylagentur parat til at samarbejde med medlemsstaterne om at håndtere denne udfordring, f.eks. ved at skabe en platform for udveksling af oplysninger.

Hvis det er nødvendigt at udveksle oplysninger om specifikke personer, der er registreret i overensstemmelse med bilag II til direktiv 2001/55/EF, med andre medlemsstater i forbindelse med anvendelsen af direktivet (f.eks. i tilfælde af familiesammenføring, eller hvis der er behov for yderligere undersøgelser af en specifik sag), kan disse oplysninger udveksles via den sikrede Dublinet-kanal.

4. OPHOLDSTILLADELSE (ARTIKEL 8 I DIREKTIVET OM MIDLERTIDIG BESKYTTELSE)

Medlemsstaterne skal give personer med midlertidig beskyttelse opholdstilladelse under hele beskyttelsens varighed og udstede dokumenter eller anden tilsvarende dokumentation til dette formål i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i direktiv 2001/55/EF. Den midlertidige beskyttelse, der blev indført ved Rådets afgørelse, varer et år fra afgørelsens ikrafttræden, dvs. fra den 4. marts 2022 til den 4. marts 2023, jf. artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/55/EF.

Opholdstilladelsen vil derefter tjene som dokumentation for deres status over for andre myndigheder, f.eks. arbejdsformidlinger, skoler eller hospitaler. Kommissionen vil gerne understrege, at perioden på et år er en objektiv periode, dvs. indtil den 4. marts 2023, uanset hvornår opholdstilladelsen blev udstedt. Slutdatoen for alle opholdstilladelser, der udstedes i henhold til Rådets afgørelse, er derfor den 4. marts 2023, jf. artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/55/EF.

Hvis Rådet i denne periode ikke på forslag af Kommissionen træffer afgørelse om at bringe den midlertidige beskyttelse til ophør, forlænges den automatisk med seks måneder, dvs. indtil den 4. september 2023, og igen med seks måneder, dvs. indtil den 4. marts 2024. Forpligtelsen til at udstede/forlænge opholdstilladelser vil fortsætte i disse perioder. For at mindske den administrative byrde i forbindelse med fornyelse af tilladelser kan medlemsstaterne allerede udstede opholdstilladelser for en periode på to år, vel vidende at den midlertidige beskyttelse til enhver tid kan bringes til ophør i overensstemmelse med direktivets artikel 6, stk. 1, litra b). Hvis medlemsstaterne ikke benytter denne mulighed, skal de forny opholdstilladelserne for perioder på seks måneder to gange.

Hvis Rådet derimod på forslag af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, litra b), i direktiv 2001/55/EF træffer afgørelse om at bringe den midlertidige beskyttelse til ophør inden disse datoer, vil de udstedte opholdstilladelser, da de kun er deklatoriske (idet det er selve afgørelsen, der udgør rettighederne), blive ugyldige og bør inddrages. Medlemsstaterne bør via deres nationale procedurer og kanaler offentliggøre, at alle opholdstilladelser udstedt med henblik på midlertidig beskyttelse er blevet ugyldige på den specifikke dato.

Med henblik på om nødvendigt at give rettigheder i forbindelse med midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret anbefaler Kommissionen, at medlemsstaterne gør det lettere at åbne en bankkonto og tilgå til relevante tjenester på grundlag af et identifikationsdokument eller en tilsvarende identifikationsløsning, der accepteres af medlemsstaterne, og dokumentation for indrejse i EU fra og med den 24. februar 2022, også selv om proceduren for udstedelse af en opholdstilladelse endnu ikke er afsluttet.

Kommissionen anbefaler på det kraftigste, at medlemsstaterne, inden de udsteder en opholdstilladelse til personer med midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, søger i de relevante internationale databaser, EU-databaser og nationale databaser som led i deres kontrol og undersøgelser, navnlig indberetninger om personer og dokumenter i Schengeninformationssystemet (SIS).

Medlemsstaterne bør hurtigst muligt indlæse oplysninger om menneskesmuglere, menneskehandlere og andre gerningsmænd bag grov kriminalitet eller deres medskyldige i SIS. Kontrolresultaterne afhænger af kvaliteten af de oplysninger, der indlæses af de medlemsstater, der foretager indberetningerne. Kommissionen minder derfor de indberettende medlemsstater om at medtage alle tilgængelige relevante oplysninger. Systemet gør det muligt for de indberettende medlemsstater at sammenkoble operationelt forbundne indberetninger. De indberettende medlemsstater opfordres derfor også til at udnytte samtlige SIS-funktioner bedst muligt. Et fornyet SIS vil blive taget i drift i de kommende måneder (2022), og vi forventer, at medlemsstaterne hurtigt gennemfører og også bedst muligt udnytter de nye funktioner.

5. ULEDSAGEDE MINDREÅRIGE (ARTIKEL 16 I DIREKTIVET OM MIDLERTIDIG BESKYTTELSE)

Siden begyndelsen af den russiske invasion af Ukraine har Europa været vidne til en hidtil uset bølge af solidaritet over for personer, der flygter fra Ukraine, navnlig børn. Europæiske familier, enkeltpersoner eller sammenslutninger er rejst til EU's grænse med Ukraine for at tage imod ukrainske børn, hvis forældre er blevet tilbage i Ukraine.

Kommissionen vil gerne understrege, at målet med at anvende de retlige beskyttelsesforanstaltninger, der er specifikke for uledsagede mindreårige og børn, der er adskilt fra deres familie, er at opnå den rette balance mellem den grad af fleksibilitet, der er nødvendig for, at solidariteten kan fungere effektivt, og behovet for at sikre, at de grundlæggende garantier og beskyttelsesforanstaltninger for uledsagede børn respekteres, således at de sikres fuld beskyttelse.

Denne solidaritet berører ikke medlemsstaternes myndigheders forpligtelse til at overholde de specifikke krav, der er fastsat i direktiv 2001/55/EF, og til at overholde chartrets artikel 24 ved gennemførelsen af dette direktiv og Rådets afgørelse. I henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 2001/55/EF skal medlemsstaterne hurtigst muligt udpege værger/retlige repræsentanter for uledsagede mindreårige, der nyder midlertidig beskyttelse på deres område, herunder om nødvendigt ved at udpege en midlertidig værge, indtil der udpeges en fast værge, eller ved at sikre repræsentation ved en organisation, som er ansvarlig for bistand til mindreårige og for deres trivsel, eller ved enhver anden passende repræsentation.

Repræsentationen kan sikres ved en værge, en organisation, som er ansvarlig for bistand til mindreårige og for deres trivsel, eller enhver anden passende repræsentation. Kommissionen er af den opfattelse, at »passende repræsentation« nødvendigtvis kræver, at den er tilpasset mindreåriges særlige behov, navnlig med henblik på at kunne vurdere og handle i barnets tarv. Repræsentation må kun varetages af personer, der ikke tidligere har begået børnerelaterede forbrydelser (»screening«).

Repræsentation skal sikres så hurtigt som muligt i **den første indrejsemedlemsstat** ved at sikre, at en repræsentant for børnebeskyttelsestjenesterne eller om nødvendigt enkeltpersoner eller organisationer, der er udpeget til at handle på vegne af børnebeskyttelsestjenesterne, er til stede ved alle de procedurer, hvor der skal tages hensyn til barnets tarv, når der træffes afgørelse vedrørende barnet. Denne repræsentant behøver ikke at blive udpeget specifikt for hver enkelt uledsaget mindreårig, men kan gives et generelt mandat til at bistå, hvor det er nødvendigt, for at sikre, at der tages hensyn til de uledsagede børns tarv.

I tilfælde af:

- (1) uledsagede mindreårige, som fortsætter deres rejse til en anden medlemsstat for at blive sammenført med et familiemedlem som defineret i artikel 15 i direktiv 2001/55/EF, eller
- (2) uledsagede mindreårige, som overtages af ikkebeslægtede kendte personer (som allerede var sammen med dem under den foregående del af rejsen) eller offentlige eller private organisationer fra andre medlemsstater med henblik på at modtage pleje i sidstnævnte

bør den første indrejsemedlemsstat som minimum sikre, at:

- (1) identiteten af børnene og de voksne, som børnene fortsætter deres rejse med, samt den angivne bestemmelsesmedlemsstat registreres af de kompetente myndigheder i den første indrejsemedlemsstat i overensstemmelse med national ret, før barnet/børnene og de ledsagende voksne fortsætter deres rejse
- (2) der indføres og gennemføres hurtige kontroller på tidspunktet for ovennævnte registrering med henblik på at forebygge og opdage mulige tilfælde af eller risiko for misbrug eller menneskehandel; i tilfælde af mistanke om menneskehandel bør medlemsstaterne foretage en forebyggende indberetning i Schengeninformationssystemet

- (3) en repræsentant for børnebeskyttelsestjenesterne – som beskrevet i foregående afsnit – er til stede på tidspunktet for ovennævnte registrering.

Medlemsstaterne bør hurtigst muligt indlede procedurer til identifikation af familiemedlemmer i den i artikel 15 i direktiv 2001/55/EF anvendte betydning, der kan opholde sig i andre EU-medlemsstater, og, hvis disse er blevet identificeret, hurtigst muligt indlede procedurer for familiesammenføring.

Uledsagede mindreårige, der har familiemedlemmer i en anden medlemsstat, som også er omfattet af midlertidig beskyttelse, bør familiesammenføres med disse familiemedlemmer i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i artikel 15 og 26 i direktiv 2011/95/EF, under hensyntagen til børnenes ønsker, i overensstemmelse med deres alder og modenhed, og forudsat at det er i deres tarv. Uledsagede mindreårige, der har familiemedlemmer, som opholder sig i en anden medlemsstat under en anden retlig ordning, kan også familiesammenføres med dem i overensstemmelse med andre EU-retlige instrumenter (f.eks. direktiv 2003/86/EF, direktiv 2004/38/EF og forordning (EU) nr. 604/2013), hvor det er relevant, eller på grundlag af national ret. Procedurerne for familiesammenføring bør finde anvendelse, uden at det berører muligheden for, at familiemedlemmer til de pågældende børn kan komme til den første indrejsemedlemsstat for at hente dem, eller for at benytte andre ordninger, der er aftalt inden for rammerne af solidaritetsplatformen.

For **bestemmelsesmedlemsstaterne** anbefaler Kommissionen, at der indføres en hurtig procedure for registrering af uledsagede børn, der tager ophold på deres område, og at der hurtigst muligt indledes procedurer for udpegelse af en værge/retlig repræsentant og for overdragelse af omsorgen for børnene som fastsat i national ret – med forbehold af den kontrol, der er fastsat i den nationale ret, herunder med hensyn til at foretage en vurdering af barnets tarv og undersøge de involverede voksne for tidligere børnerelaterede lovovertrædelser.

Procedurerne for overdragelse af omsorgen for børnene kan være forskellige fra procedurerne for udpegelse af værger/retlige repræsentanter for de samme børn som fastsat i national ret. Værgemål/retlig repræsentation kan om nødvendigt også sikres af en organisation, som er ansvarlig for bistand til mindreårige og for deres trivsel, eller af enhver anden passende repræsentation, jf. direktivets artikel 16. Plejefamilier og lokalsamfund/organisationer, der i henhold til national ret har fået ansvaret for omsorgen for uledsagede mindreårige, der er omfattet af midlertidig beskyttelse, bør også tildeles familie- og støtteydelse for de overtagne børn som fastsat i værtsmedlemsstatens nationale ret.

I henhold til artikel 16, stk. 2, i direktiv 2001/55/EF skal medlemsstaterne i den midlertidige beskyttelsesperiode sørge for, at uledsagede mindreårige anbringes hos myndige familiemedlemmer, hos en plejefamilie, i modtagelsescentre med særlige faciliteter for mindreårige eller i en anden form for indkvartering passende for mindreårige. Dette gælder både for den første indrejsemedlemsstat og, hvis det er relevant, for medlemsstater, hvortil uledsagede mindreårige overføres.

Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre anbringelsen. Dette indebærer, at der tages hensyn til børnenes ønsker i overensstemmelse med deres alder og modenhed, men også at det sikres, at den valgte anbringelsesform er egnet for børn og i deres tarv. Medlemsstaterne skal også sikre, at den eller de berørte voksne giver deres samtykke til anbringelsen af den eller de uledsagede mindreårige, hvor det er relevant.

For de uledsagede børn, der ikke fortsætter deres rejse til en anden medlemsstat i en af de to typer af situationer, der er beskrevet ovenfor, bør den første indrejsemedlemsstat, ud over at udpege en værge/retlig repræsentant, sikre, at disse børn hurtigst muligt har en passende indkvartering ⁽¹⁴⁾ (hvor det er muligt, bør alternativer til institutionaliseret pleje prioriteres – såsom plejefamilier eller pleje i lokalsamfundet, delvis uafhængige boligordninger for teenagere over 16 år osv.), adgang til uddannelse og/eller erhvervsuddannelse, sundhedspleje (herunder forebyggende pleje og mental sundhedspleje) og psykosocial bistand.

Som fastsat i artikel 26 i direktiv 2001/55/EF kan uledsagede børn, som ikke fortsætter deres rejse efter at være blevet overtaget under en af ovennævnte omstændigheder, ikke desto mindre overføres til den medlemsstat, der anses for at være bedst egnet til at overtage ansvaret for barnet, efter en vurdering af barnets tarv, der skal foretages i den første indrejsemedlemsstat.

⁽¹⁴⁾ Der henvises til *vejledningen om modtagelsesforhold for uledsagede mindreårige* fra Den Europæiske Unions Asylagentur – <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Guidance-on%20reception-%20conditions-%20for-unaccompanied-children.pdf> (foreligger ikke på dansk).

Medlemsstaterne opfordres til at samarbejde om at lette udvekslingen på tværs af grænserne af oplysninger og data om tilfælde af uledsagede børn, der overføres mellem forskellige EU-jurisdiktioner.

Som nævnt ovenfor opfordres medlemsstaterne til at foretage den nødvendige kontrol og gøre bedst mulig brug af Schengeninformationssystemet. Så snart det fornyede Schengeninformationssystem tages i brug, vil det give mulighed for at indsætte ikke blot »reaktive« indberetninger om forsvundne børn, men også »forebyggende« indberetninger om:

- børn, der er i fare for at blive bortført
- børn, der risikerer ulovligt at blive ført ud af landet, eller som skal forhindres i at rejse af hensyn til deres egen beskyttelse
- sårbare voksne, der risikerer ulovligt at blive ført ud af landet, eller som skal forhindres i at rejse af hensyn til deres egen beskyttelse
- samlinger af oplysninger om personer eller genstande baseret på undersøgelser (undersøgelseskontrol) og
- ukendte eftersøgte personer med henblik på deres identifikation ved hjælp af fingeraftryk fra gerningssteder for grov kriminalitet.

6. MENNESKEHANDEL

Direktiv 2011/36/EU ⁽¹⁵⁾ (»EU's direktiv om bekæmpelse af menneskehandel«) og den lovgivning, der gennemfører det i medlemsstaternes retssystemer, finder anvendelse på situationen for personer, der flygter fra Ukraine, når betingelserne i disse retsakter er opfyldt. Den nationale lovgivning til gennemførelse af EU's direktiv om bekæmpelse af menneskehandel omfatter foranstaltninger til at mindske risikoen for og efterspørgslen efter alle former for udnyttelse i forbindelse med menneskehandel.

Størstedelen af de mennesker, der flygter fra Ukraine, er kvinder og børn. Menneskehandlere, navnlig organiserede kriminelle grupper, kan udnytte deres sårbarhed over for alle former for udnyttelse i forbindelse med menneskehandel og navnlig med henblik på seksuel udnyttelse eller udnyttelse som arbejdskraft. Medlemsstaterne opfordres kraftigt til at indføre passende forebyggende foranstaltninger, der specifikt er rettet mod personer, der flygter fra Ukraine. Disse kan omfatte oplysninger om risikoen for menneskehandel på et sprog, som personer, der flygter fra Ukraine, forstår, og – for så vidt angår uledsagede børn – på en børnevenlig og alderssvarende måde ved grænseovergangsstederne, i indkvarteringen samt til brug for de kompetente myndigheder og civilsamfundsorganisationer, der sandsynligvis vil komme i kontakt med dem. Sådanne oplysninger bør også være tilgængelige online og indeholde nummeret på en nødhotline, der kan kontaktes døgnet rundt alle ugens dage på flere sprog.

Det er afgørende at øge bevidstheden blandt de vigtigste grupper af fagfolk, der sandsynligvis vil komme i kontakt med potentielle ofre for menneskehandel og med modtagersamfundene. Særlig opmærksomhed bør tillægges uledsagede mindreårige på grund af den øgede sårbarhed, som deres situation medfører. Børnepasningsinstitutioner (f.eks. børnehjem, skoler, familiepleje) bør navnlig informeres om risikoen for menneskehandel og om de procedurer, der skal følges i sådanne tilfælde.

Passende undervisning og instrukser til de relevante retshåndhævende myndigheder og grænsemyndigheder vil sætte dem i stand til at være opmærksomme på særligt sårbare kategorier af personer, der flygter fra Ukraine, med henblik på at forebygge menneskehandel og identificere potentielle ofre på et tidligt tidspunkt. Identifikationsindsatsen bør omfatte nødhotlines, der kan kontaktes døgnet rundt alle ugens dage på flere sprog med henblik på indberetning af sager til de kompetente myndigheder og henvisning af ofre til passende bistands-, støtte- og beskyttelsestjenester.

Medlemsstaterne bør sikre, at deres nationale henvisningsmekanisme er fuldt operationel med henblik på at forbedre tidlig identifikation af og bistand og støtte til ofre for menneskehandel. Samarbejdet mellem asyl-, grænse-, retshåndhævelses- og retsmyndighederne bør sikres både internt og med andre medlemsstater. Relevante oplysninger om grænseoverskridende sager bør udveksles gennem EU's kanaler for politisamarbejde og retligt samarbejde, herunder Europol og Eurojust.

Med henblik på tidlig identifikation af og bistand og støtte til ofre opfordres de nationale myndigheder på det kraftigste til at samarbejde med civilsamfundsorganisationer. Hvis der opdages konkrete sager om menneskehandel, bør ofrene tildeles den bistand, støtte og beskyttelse, der er fastsat i EU's direktiv om bekæmpelse af menneskehandel, så snart myndighederne har rimelig grund til at antage, at personen kan være blevet udnyttet, uafhængig af om de er villige til at samarbejde i forbindelse med strafferetlig efterforskning, retsforfølgning eller retssager. Dette bør som minimum

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

omfatte en levestandard, der kan sikre ofrenes underhold gennem foranstaltninger såsom passende og sikker indkvartering og materiel bistand samt nødvendig lægebehandling, herunder psykologisk bistand, rådgivning og information samt oversættelse og tolkning, hvor det er relevant.

I sager, hvor ofrene er børn, skal deres tarv komme i første række, og de bør have øjeblikkelig adgang til bistand, støtte og beskyttelse. Medlemsstaterne skal også sikre varige løsninger for uledsagede mindreårige baseret på deres tarv.

7. ADGANG TIL ASYLPROCEDUREN

I henhold til artikel 17 i direktiv 2001/55/EF har personer med midlertidig beskyttelse til enhver tid ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse. I dette tilfælde finder bestemmelserne i asylreglerne, herunder registreringen af ansøgere i Eurodac, anvendelse. Det samme gælder for personer, der modtager tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse.

Uden at dette berører retten til at indgive en ansøgning om international beskyttelse, bør personer med midlertidig beskyttelse forsikres om de rettigheder, de vil få ved denne status.

Medlemsstaterne kan også bestemme, at retten til midlertidig beskyttelse og status som ansøger om international beskyttelse, hvis ansøgning behandles, ikke kan kumuleres (artikel 19 i direktiv 2001/55/EF).

Det er derfor meget vigtigt, at personen informeres fuldt ud om, hvilken praksis der anvendes i medlemsstaten, således at personen kan afgøre, om vedkommende ønsker at ansøge om international beskyttelse ud over en opholdstilladelse, der dokumenterer personens status som midlertidigt beskyttet.

Hvis en person, der er berettiget til eller har midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, beslutter at ansøge om international beskyttelse, og efter behandlingen ikke tildeles flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse, skal den pågældende i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, i direktiv 2001/55/EF have eller fortsat have midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret i resten af beskyttelsesperioden.

Hvis behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse ikke er afsluttet i løbet af perioden med midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, bør den afsluttes, efter at den midlertidige beskyttelse er ophørt, jf. artikel 17, stk. 2, i direktiv 2001/55/EF.

Anvendelse af Dublin III-forordningen

Når en person, der er berettiget til eller har midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, indgiver en ansøgning om international beskyttelse, finder forordning (EU) nr. 604/2013⁽¹⁶⁾ (»Dublin III-forordningen«) anvendelse med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. I henhold til nævnte forordning fastlægges den ansvarlige medlemsstat på grundlag af objektive kriterier⁽¹⁷⁾, der finder anvendelse på forskellige scenarier, herunder udstedelse af opholdstilladelser med henblik på midlertidig beskyttelse⁽¹⁸⁾.

Ved anvendelsen af Dublinforordningen anbefaler Kommissionen på det kraftigste medlemsstaterne at tage hensyn til ånden i den erklæring, som Rådet afgav i forbindelse med vedtagelsen af Rådets gennemførelsesafgørelse 2022/382, med henblik på at lette presset på de medlemsstater, der oplever en massetilstrømning. Eftersom en person, der har ret til midlertidig beskyttelse eller tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, kan nyde sine rettigheder i en hvilken som helst medlemsstat, hvis den pågældende ansøger om international beskyttelse, opfordres den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, på det kraftigste til at påtage sig ansvaret for behandlingen af ansøgningen i henhold til den diskretionære klausul, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, når en medlemsstat, der oplever massetilstrømning, ellers ville være ansvarlig i henhold til ansvarskriterierne⁽¹⁹⁾ i Dublin III-forordningen, således at presset på denne medlemsstat lettes.

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

⁽¹⁷⁾ De objektive kriterier gælder i hierarkisk rækkefølge, fra familiemedlemmers tilstedeværelse i en medlemsstat, udstedelse af et visum eller en opholdstilladelse, ulovlig indrejse i EU eller visumfritagelse. Hvis ingen af disse kriterier finder anvendelse, er den første medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet, ansvarlig.

⁽¹⁸⁾ Artikel 2, stk. 1, og artikel 12 i forordning (EU) nr. 604/2013.

⁽¹⁹⁾ Kriterierne i forordningens artikel 12-15 eller artikel 3, stk. 2, første afsnit.

Den tilgang, som Kommissionen foreslår, bør også mindske risikoen for, at der indgives flere ansøgninger i flere medlemsstater, hvorved byrden for asylsystemerne lettes.

Med hensyn til familiesammenføring opfordrer Kommissionen medlemsstaterne til hurtigt at samarbejde for at sikre en hurtig sammenføring af familiemedlemmerne.

8. BISTAND I FORBINDELSE MED HJEMSENDELSE

I overensstemmelse med de operationelle retningslinjer for forvaltningen af de ydre grænser ⁽²⁰⁾ bør alle personer, der flygter fra krigen i Ukraine, herunder personer, som måske ikke har ret til midlertidig beskyttelse eller, hvor det er relevant, tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, have lov til at rejse ind i Unionen.

Personer, der ikke har midlertidig beskyttelse eller, hvor det er relevant, tilstrækkelig beskyttelse i henhold til national ret, og som ikke har ret til at opholde sig på medlemsstaternes område på grundlag af EU-retten eller national ret, vil skulle sendes tilbage til deres hjemland.

Kommissionen anbefaler, at medlemsstaterne i overensstemmelse med tilbagesendelsesdirektivets artikel 6, stk. 4 ⁽²¹⁾, udsteder nationale tilladelser eller tilladelser, der giver ret til ophold af begrænset varighed af humanitære årsager. Dette vil sikre, at personer i denne situation får lettere adgang til grundlæggende bistand, herunder indkvartering, social bistand og lægehjælp, indtil de hjemsendes.

Selv om det primært er hjemlandenes ansvar at sørge for deres borgeres sikre tilbagevenden, bør medlemsstaterne koordinere med myndighederne i disse lande for at lette og støtte tilrettelæggelsen af hjemsendelsesoperationer. Andre medlemsstater og/eller Kommissionen og den højtstående repræsentant bør om nødvendigt yde specifik bistand til det opsøgende arbejde over for myndighederne i specifikke hjemsendelseslande.

Medlemsstaterne bør yde støtte og bistand til de berørte personer, lette kontakten med hjemlandets kompetente konsulære myndigheder og om nødvendigt yde finansiel bistand til hjemsendelse via kommercielle flyvninger. Medlemsstaterne kan i fællesskab tilrettelægge hjemsendelsesflyvninger, herunder med operationel og logistisk støtte fra Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex). Frontex kan yde operationel støtte, hvis de berørte medlemsstater anmoder herom, f.eks. ved at reservere pladser på kommercielle flyvninger eller organisere charterflyvninger, hvis det er påkrævet.

9. OPLYSNINGER I ET DOKUMENT/EN FOLDER (ARTIKEL 9 I DIREKTIVET OM MIDLERTIDIG BESKYTTELSE)

I henhold til artikel 9 i direktiv 2001/55/EF skal medlemsstaterne give personer, der er omfattet af midlertidig beskyttelse, et informationsdokument/en folder på et sprog, som de formodes at forstå, og hvori de relevante bestemmelser om midlertidig beskyttelse er klart beskrevet (fordele, rettigheder og forpligtelser, der følger af den midlertidige beskyttelse). Kommissionen har offentliggjort spørgsmål og svar i forbindelse med direktiv 2001/55/EF under følgende link: https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/stronger-europe-world/eu-solidarity-ukraine_da, som medlemsstaterne kan bruge til at opfylde denne forpligtelse under hensyntagen til sprogkravet. Kommissionen er også ved at udvikle en QR-kode, der kan scannes for at lette adgangen til oplysningerne. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at oprette lignende websteder, der er tilpasset deres særlige nationale kontekst, og som derefter vil blive knyttet til Kommissionens websted og dermed skabe et enkelt kontaktpunkt for alle berørte personer. Oplysninger, der er rettet mod børn, bør også være forståelige for dem alt efter deres alder og modenhed.

For så vidt angår overførsler til en anden stat, bør der i samarbejde med Kommissionen og andre medlemsstater udarbejdes og gives specifikke oplysninger, inden de pågældende personer giver deres samtykke til overførslen.

10. OPLYSNINGER, DER SKAL INDBERETTES I HENHOLD TIL PLANEN

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af Rådets afgørelse og i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, artikel 19 og 25, artikel 26, stk. 2, og artikel 27 stk. 1 og 2 i direktiv 2001/55/EF anmoder Kommissionen medlemsstaterne om via planen at fremlægge følgende oplysninger:

- udvidelse af den midlertidige beskyttelse til yderligere kategorier af fordrevne personer
- generelle anmodninger og modtagelseskapacitet for overførsler

⁽²⁰⁾ Meddelelse fra Kommissionen om fastsættelse af operationelle retningslinjer for forvaltningen af de ydre grænser for at lette grænsepassagen ved grænserne mellem EU og Ukraine (C(2022) 1404 final).

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

- oplysninger om antallet af personer, der er omfattet af midlertidig beskyttelse
- antal tredjelandsstatsborgere med permanent opholdstilladelse fra Ukraine, der er omfattet af midlertidig beskyttelse eller anden beskyttelse
- oplysninger om de nationale love og administrative bestemmelser vedrørende iværksættelsen af midlertidig beskyttelse.

De kan også give oplysninger om elementer af situationen i Ukraine, der er direkte relevante for strømmen af personer og deres situation, f.eks. forventninger om yderligere ankomster til EU, situationen ved og før grænsen, hindringer for smidige overgange og foranstaltninger til at lette transit ved grænsen, modtagelsesforhold og -behov, tal og procedurer for uledsagede mindreårige, situationen for ikkeukrainske tredjelandsstatsborgere og det dermed forbundne behov for bistand, ydelse af bilateral støtte til andre medlemsstater, oplysninger om antallet af personer, der har til hensigt at flytte til en anden medlemsstat. Omfanget og arten af de oplysninger, der anmodes om fra medlemsstaterne, vil blive tilpasset de skiftende omstændigheder i forbindelse med plannetværket.

De indsamlede oplysninger vil også blive anvendt inden for rammerne af solidaritetsplatformen og som led i den integrerede politiske kriserespons (IPCR), hvor det er relevant.
